

(Školní třída, v levém rohu učitelská katedra, vedle ní učitel. Před ním dvě školní lavice otočené tak, aby oba herci/herečky (jeden ve žlutém, druhý v černém tričku) viděli do hlediště.)

UČITEL: *(Rozechvělým hlasem)* Je to vůbec možné? Cožpak vám mohu unikat tak úžasné věci, k nimž náležejí autorovy skvělé metonymie v líčení jeho rodného kraje?

ŽLUTÝ: No, když teda vezmu v úvahu, že tady v prezentaci máme všechny ty polykrystalické polymerní materiály, pak si říkám, jestli jsem magor já, nebo všichni okolo mě? *(znehuceně se rozhlíží)*.

ČERNÝ: Hele, fakt jako mám umět v assembleru symbolicky reprezentovat jednotlivý strojový instrukce? *(Zprudka se postaví.)* Aby v tom nebyl zase nějaký fejk!

UČITEL: Navíc - *(pokyne Černému, aby se posadil, ten tak učiní.)* když se ponoříme do hlubin básnickovy surreálné identity, nepochybně spatříme odraz jeho dlouhodobé inspirace magickým ireálnem dlouhodobého venkovského bytí.

ČERNÝ: Hele, fakt by mě docela zajímalo, jestli ten maník, co splichtil tendlecten procesor, měl aspoň u základních registrů trochu duckface? *(Zprudka se postaví.)* Aby v tom nebyl zase nějaký fejk!

ŽLUTÝ: No, když teda ono to má být tvrdý, křehký a navíc odolný, ale taky pružný a ohebný. Tak si říkám, jestli jsem magor já, nebo všichni okolo mě? *(znehuceně se rozhlíží)*.

UČITEL: Navíc - *(pokyne Černému, aby se posadil, ten tak učiní.)* - už na dvoustém osmdesátém šestém řádku intenzivně pocítujeme, jak spisovatelovo konceptuální umění zásadně narušilo hranici mezi oblastí, kterou bylo umění dřívě, a prostorem, který v minulosti nebyl tradičním uměním.

(Zavře se opona.)

Když kdysi dávno Řekové stvořili divadlo čili umění dramatické, nemohli ani v nejmenším tušit, že se jejich nápadu jednou chopí parta... no spíše tlupa teenagerů s jedním pedagogem... a jak sami vidíte, dokázali si s touto výzvou poradit docela... zajímavě.

Zdá se, že jejich nápady trochu popírají rozšířený názor, že divadlo je dnes trochu out. My si myslíme, že nebude trvat dlouho a některé z divadel osloví hned několik našich tvůrců, jestli by mohli získat nejen krátkou ukázkou z našeho almanachu, ale budou projevovat zájem o divadelní spektakl celý.

Práte se, co bude dál? O čem bude další kniha? Jo - jak kdysi zpíval Progres 2 v hitu „V útulku mudrců“:

- Jsi v útulku mudrců, v dílně našeho tvůrce a učitele Kraftstudta.

S pomocí jeho generátoru mozkových impulsů dokážeme vše.

- Cože? S pomocí generátoru mozkových impulsů? Ale to je zločin!

...

*Že netušíte, o čem je řeč? Nevadí, prostě si pusťte album **Mozek** a začnete tušit...*

dramata

~~v~~ z prváku

projekt 1A4 - kniha třetí
Grafická úprava a tisk
GymPrint Louny, ©2021-2022

(Marie si zkouší svatební šaty)

MARIE *(ke služebné):* A co má být tohle? Přimo na přední části mých nádherných šatů je flek! Jak mám jít na svatbu a stát se manželkou Horácia takhle nevypravená?

SLUŽEBNÁ *(k Marii):* Madam, jsem si zcela jistá, že Váš oděv byl přeprán nejméně pětkrát tou nejcistší vodou z hor, navoněn nejdražšími parfěmy a narovnan pomocí nejkvalitnějších kusů kovu.

MARIE: Nelži mi do očí, dívčino! Mé nádherné šaty, z toho nejjemnějšího hedvábí ozdobené květinami vyšívané kvalitní nití, jsou zničeny. Je tu flek! Slova šaty a flek se k sobě nehodí! Flek na mých šatech je jako chyba v písemné práci, či jako pěst na oku, či jako sůl v sladkém pokrmu.

SLUŽEBNÁ: Sůl se dává do většiny sladkých pokrmů, madam.

(Mariiny oči se zaplní slzami)

MARIE: Jak se vůbec opovažuješ mi takto odpovídat? Copak tě doma neučili slušného chování? Copak ti neřekli, kdo jsem, než jsi sem nastoupila jako služebná? Drzá ústa nevymáchaná! Tvá ústa jsou stejně nemytá, jako mé překrásné svatební šaty. Teď mé svatební šaty vezmi a zařid', aby se leskly krásou a čistotou. Buď zpět dříve, než se na obloze objeví první hvězda. Pokud přijdeš jen o minutu později, můžeš očekávat, že můj otec se doslechne tvých nestydatých jednání. Toto bylo velmi morálně nepřijatelné.

SLUŽEBNÁ: Upřímně se omlouvám, madam. Bylo ode mne nestoudné Vám odpovědět tímto hrubým tónem. Odcházím.

(Služebná opustí místnost)

MARIE *(mluví si sama pro sebe)* Nedokážu uvěřit, že můj otec přijmul tuto bezostyšnou a nestydatou dívčinu jako mou služebnou.

(Marie si povzdechne)

A co teď?

JONÁŠ: *(vystrašeně)* Kde jste kdo? Co se děje? Uvízl jsem tu.

KLÁRKA *(jde za hlasem Jonáše):* Jonáši?

JONÁŠ: Ano, pomoz mi prosím. Viděla jsi, co se stalo?

KLÁRKA: Bohužel ano. Bylo to jak obrovské zemětřesení.

JONÁŠ *(chytne se za pusou):* Konec světa?

KLÁRKA: Vše je možné. Nebyl jsi s Martinem?

JONÁŠ: Ano. I Maruška s námi byla. Jdeme je najít. *(oba se prochází přes zhroutené domy a nepoznávají své město.)*

JONÁŠ *(křičí):* Maruško, Martine? Jste tu?

KLÁRKA: Koukej, tady je Marušky mobil. Někde tu jsou.

MARUŠKA *(snaží se dostat ven):* Tady jsem, pomozte Martinovi. Spadla na něj větev a nemůže ven.

JONÁŠ *(ohlíží se):* Táhle vidím strom, tam asi bude. Mám tě.

MARTIN: Děkuju.

KLÁRKA: Jak jste se sem dostali? Jste na druhé straně města.

MARTIN: Nejsme, jen to tu nepoznáváš. Naproti stála škola. Teď je to jen rozpadlý dům.

MARUŠKA *(brečí):* Já se bojím. Ani nevím, jestli jsou rodiče naživu.

KLÁRKA *(obejme ji):* Neboj, najdeme je.

OBČANÉ: Utečte. Zemětřesení sem přivedlo příšery. Utíkejte rychle.

(Děti se rozeběhly.)

JONÁŠ: Víím, kam se schováme. Poběžte za mnou. Půjďme do obchodu pana Weasleho. Má tam sklep. Je to jediná budova, která to ustála.

(Ve sklepe)

MARTIN: Koukejte. Pan Weasley tu má nějaké dopisy. Stojí tu: „Ihned po úplňku zaútočíme, buďte připravený.“

KLÁRKA *(myšlenkami jinde):* Slyšíte to taky? Ty kroky, co se přibližují?

MARUŠKA: Aaaaaaa!

Záhadná krabička

MAGDA (*zavírá dveře a sedá si na postel*): Asi bysme to měli otevřít, nemůžem tady sedět na věky věků a jen na to zírat.

ERIK (*skeptický pohled na Magdu*): Jo? A pamatuješ si, jak to dopadlo minule?

MAGDA: Tak na to se zapomenout snad ani nedá, ne? Ale ty snad nejseš zvědavěj, co v tý krabičce je?

JULIE (*vyplašeně*): Magdo, myslí, prosím! Otevírat to není vůbec dobrý nápad, Erik má pravdu.

FRANTA: Myslím, že v týhle situaci bysme měli zachovat klid. Ještě se nic neotevírá, tak se tu přestaňte hašteřit jak malý děcka.

JULIE: Nevím, jestli správně počítáš, Franto, ale nemůžu najít v této místnosti nikoho, komu už bylo osmnáct.

FRANTA (*podrážděně*): Moc dobře víš, co sem myslel, nechtej mě za slovo.

ERIK: Dobře, to už by stačilo. Tímto způsobem se nikam neposuneme. Takže nějaké rozumné návrhy?

FRANTA: Votevřít to. Nějak tu záhadu rozlousknout musíme.

MAGDA: Souhlasím, jinou cestu nevidím.

JULIE (*zběsile kroutí hlavou*): Já jsem zásadně proti. Vždyť nemáme ani tušení, jak velký dopad by to na náš život mohlo mít! Je to hrozně moc nebezpečné.

MAGDA (*podívá se s očekáváním na Erika*): A co ty, Eriku? Taky chceš vědět co v tom je, nebo bys to radši nechal navždycky bejt a žil s neodhalenou záhadou až do smrti?

ERIK (*váhavě*): No, já nevím. Je to dost riskantní, ale asi bych to chtěl zjistit.

JULIE (*hystericky*): Všichni jste blázni! Nevíte, s čím si zahráváte!

(Julie uteče pryč)

MAGDA (*natáhne se pro krabičku*): Tak můžu?

FRANTA: Jasný.

ERIK: Teď už stejně není cesty zpět. Otevři to.

(Magda zatáhne za stužku krabičky)

Obývací pokoj v domě dvou bratrů.

KAMIL: (*rozzuřeně*) Tady se to už nedá vydržet, všechno se tu rozpadá, jen se podívej kolem sebe. Skrz střechnu nám teče, omítka padá, podlahy nám žere houba, okna nám netěsní, kamna nehřejí a ty se pořád jenom flákáš! Na všechno jsem tu sám, ty totiž nejsi ochotný mi pomoci, za chvíli nebudeme mít, kde žít. A když už nějaké ty peníze vydělám, ty je všechny prohraješ v sázkách nebo bůh ví kde.

RADOMIL: Nejprve se uklidni, ty peníze sázím přece pro nás, pro naše dobro, jednou se to určitě povede, to mi věř.

KAMIL: Vážně? Kdy to bude, co? Tímto způsobem brzy skončíme na ulici, úspory žádné nemáme a příbuzenstvo nás opravdu nezachrání. Od té doby, co tě vyhodili z práce, ses ani nenamáhal si najít nějakou jinou. Pak jsem ti ji našel já, stejně si tam nechodil. Co vůbec celé dny děláš?

RADOMIL: (*dívá se z okna*) Protože mě pracovat nikdy pořádně nebavilo, sám to víš. Ano, neomlouvá mě to, ale abys věděl, neválím se celé dny, bratře, pracuju, jenom jiným způsobem.

KAMIL: (*pobaveně*) A jakým pak?

RADOMIL: (*otočí se na bratra*) Přemýšlím nad taktikami, abych mohl vyhrávat. Jaké číselné kombinace mohou být ty šťastné, které nám zaručí život bez dřiny a nejistoty. Navíc ve snech se mi zjevují čísla, která jsou vždy blízko výsledku losování.

KAMIL: Tak to určitě, stejně je tipuješ a vyhrál jsi snad někdy něco? Jsi snílek, jak malé dítě, takhle to nefunguje, chápeš? Musíme pracovat, abychom nebyli neustále hladoví, měli střechnu nad hlavou. Už bys to mohl pochopit.

RADOMIL: Hmm, zrovna včera se mi zdál jeden sen o číslech, hned zítra si půjdu vsadit. Tentokrát to určitě vyjde.

Kamil si povzdechne a opustí obývací pokoj.

Scéna: Na ulici

LUDVÍK: „Pomoc, pomoc!!“

PRODAVAČ: „Co se děje, Ludvíku?“

LUDVÍK: „Visí.“

PRODAVAČ: „Co to plácáš hochu, co a kde visí?“

LUDVÍK: „Támhle v okně, podívejte se tam nahoru.“ *(ukazujíc na budovu.)*

PRODAVAČ: „No pravdu máš, něco v tom okně visí, ale já to nerozeznám. Nemám u sebe totiž brýle, jak jsem rychle vyběhl z krámu, když jsem slyšel tvé volání o pomoc.

Počkej tu, já si pro ně zajdu a pak něco podnikneme.“

LUDVÍK: „Ne, nenechávejte mě tady na ulici samotného, prosím Vás. Já se strašně bojím.“

PRODAVAČ: „Dobře chlapče, neuvědomil jsem si, že jsi ještě docela malý kluk.“ *(do rozhovoru náhle vstoupí kolemjdoucí.)*

KOLEMJDOUCÍ: „No to je odporné, podívejte se, co je támhle v tom okně za zjev!“

PRODAVAČ: „Já nemám brejle na dálku sakra, takže nic nevidím. Tady mladej se tu sám bojí, takže si pro ně ani nemůžu odběhnout. Teď mě napadá, že s Vámi by mohl chvíli Ludvík vydržet, než si je přinesu, obchod mám hned přes silnici, co říkáte? Budu tu do dvou minut.“

KOLEMJDOUCÍ: „No jistě, počkám tu s ním.“

LUDVÍK: „Ne, nechci, prosím vezměte mě s sebou, moc Vás prosím.“ *(chytá se prodavačovo pláště a pláče.)*

PRODAVAČ: „Prosím Tě, nech toho. Na, tady máš šnuptychl a nefňukej už. Tu chvíli tu vydržíš, ať už se z téhle prekérní situace někam pohneme. Jdu.“

KOLEMJDOUCÍ: „Tak ty jsi, chlapče, Ludvík?“

LUDVÍK: „Ano, po tatínkovi.“

KOLEMJDOUCÍ: „To je pěkné jméno a koukám, že jsi taky hodně všímavý.“

LUDVÍK: „Jak to myslíte, pane?“

KOLEMJDOUCÍ: „No, jak to říkám, některých věcí je lepší si nevšímat a nemontovat se do nich. Jenže komu není rady, tomu není pomoci a někdy se to prostě nevyplácí.“

(rychle chytá Ludvíka za rameno.)

Karel sedí na koni a mluví se svou družinou. Všude kolem je spadané listí a holé stromy.

ADAM: Páni z Verony, Milána a Ferrary utvořili nepřátelskou ligu, pane. Pustoší celý kraj. *(Prostřih na rytíře pustošící italské vesnice.)* Znasilňují ženy, muže, kteří se jim postaví do cesty, zabíjejí, berou si co chtějí.

(Karel IV. nervózně poklepává svého koně. Poté vzhledne k Adamovi a k ostatním.)

ADAM: Oblehli hrad San Felice.

(Prostřih na hrad San Felice, který je ze všech stran v obležení vojska.)

ADAM: Brzy již končí měsíční lhůta. Pakliže jim nepomůžeme, budou zničeni.

(Adam a ostatní s napětím očekávají, co Karel řekne. Karel IV. se napřímí.)

KAREL IV.: Křivopřísežníci budou potrestáni.

NÁSLEDUJÍCÍ DEN

(Vojsko Karla IV. se cvalem blíží k hradu. Ten je obložen velkým vojskem. Bitva začíná. Je pochmurný šedý den, zamračeno. Karel IV. jede v čele na svém koni. Po pravém boku se mu drží Adam. Karel bojuje. Postupně se stmívá. Ztrácí štít. Utrpí hluboký šrám na levé ruce. Vojsko Karla IV. značně prohrává, je v menšině. Karlův kůň padá na zem, je zasažen do krku šípem. Karel padá na zem. Leží na bojišti. Všude kolem něj se válí mrtví koně a rytíři. Karel se rozhlíží po mrtvolách. Adam jej pohotově popadne za levou paži.)

KAREL IV.: Au!

ADAM: Pane, jste zraněn? Vstávejte!

(Adam mu pomáhá vstát. Karel se zmateně rozhlíží kolem. Všude vidí jen krev. Nic neslyší. Obrací oči k nebi.)

PRINCEZNA AMÁLKA: Oh no, aaaaa

ZLÝ DRAK ZUŘIHLAV VII. (*chytil princeznu a letí pryč*): Nastal den tvých 18.

narozenin a přišel jsem si pro tebe.

PRINCEZNA AMÁLKA: Pomoc! Zachraňte mě prosím.

DVOŘANÉ (*zasaženi panikou*): Zachraň se, kdo můžeš!

PAN KRÁL JAROMÍR II. (*řvoucí*): Zachovejte klid! Tato situace se brzy vyřeší.

Vyhlašuji, že ten kdo zabije draka a přivede mou milovanou dceru princeznu Amálku, dostane ji za ženu a k tomu půl království.

KRÁLOVNA MARCELA: Musí se to dostat co nejdále, pošleme sovy až za devatero hor a řek.

PAN KRÁL JAROMÍR II. : Ano dráha máš pravdu a vyšleme je hned. Zavolejte posly!

POSEL FILIP, JÁCHYM, VÍT A JAN: Ano pane králi, čeho si žádáte.

PAN KRÁL JAROMÍR II.: Vyšlete sovy do království, které jsou za devatero horami a řekami. A vy, poslové moji milí, jděte do bližších království a běžte co nejdříve, s každým z vás půjdou dva sluhové. Trubači, vytrubte to!

POSEL FILIP, JÁCHYM, VÍT A JAN: Dobře tedy, půjdeme hned.

TRUBAČI (troubí příchod jen čtyř princů)

PRVNÍ PRINC JOSEF: Kde sídlí drak Zuřihlav, víte to?

KRÁLOVNA MARCELA: Sídlí za pátým vrškem hory Strakoň.

TŘETÍ PRINC OLDŘICH: Já nevím, jak vy pánové, ale já tedy hodlám jít hned zítra.

Jsem dost dobrý na to, abych to zvládnul sám.

ČTVRTÝ PRINC VILÉM: To bych teda chtěl vidět, to chce dobrou strategii a né tvou bezhlavost.

DRUHÝ PRINC VELESLAVÍN (Jako jediný byl ticho a šel na draka hned)

PRINCEZNA AMÁLKA (*spatřila prince a potichu řekla*): Drak spí, to je tvá šance.

Lukáš: syn Marie; Marie: matka Lukáše, přítelkyně Michala; Michal: přítel Marie, nevlastní otec Lukáše; Ondra: kamarád Lukáše

Jednání:

Lukáš s Ondrou odchází ze školy.

ONDRA: Dneska to bylo sakra náročný. Psát tři testy za jeden den prostě není zdravý.

LUKÁŠ: To vážně není, ale na druhou stranu byla sranda o přestávky a odpadla nám jedna hodina.

ONDRA (*s úsměvem*): Kdyby nám neodpadla, tak to asi vážně nezvládnou.

LUKÁŠ: Co budeš dělat, až přijdeš domů?

ONDRA: Hned sednu za počítač a jdu hrát. Co ty?

LUKÁŠ (*sklesle*): Já ještě nevím. Jenom doufám, že Michal bude mít dobrou náladu.

Lukáš se odpojí od Ondry a dojde domů.

LUKÁŠ: Ahoj, mami.

MARIE: Ahoj, Lukášku, jak si se dneska měl?

LUKÁŠ: Šlo to, ale psali jsme hodně testů.

MARIE: A byla aspoň nějaká legrace?

LUKÁŠ: To je jasný, jako vždycky.

Otevrou se dveře a do místnosti vstoupí Michal.

MICHAL (*naštvaně*): Co tady děláš, nemáš být náhodou ještě ve škole?

LUKÁŠ (*nervózně*): Odpadla nám poslední hodina, tak jsem přišel dřív.

MICHAL: To je jasný, jenom se flákat, to by ti šlo.

LUKÁŠ (*vzdoruje*): Já se neflákal, prostě škola skončila dřív.

MICHAL (*křičí*): Co si to ke mně dovoluješ, smrade drzej! (Napřahuje se na Lukáše.)

MARIE (*Chytá Michala za ruku.*): Ne, nech ho! Vždyť nic neudělal.

MICHAL (*s výsměchem*): Máš štěstí, že tady máš svoji maminku. (*Vykřikne*) Vypadni mi z očí, ať tě do večera nevidím! (*odchází*)

MARIE (*pláče*): Lukášku, jdi prosím do pokoje.

LUKÁŠ: Ale vždyť jsem nic neudělal, proč ho musím poslouchat, není to můj táta.

MARIE (*pláče*): Miláčku, běž nebo to bude ještě horší. Já s ním promluvíím.

Lukáš odchází do pokoje a Marie za Michalem.

PETR: Nejlepší stejně bylo, jak jsi tu kreditku našla po tom, co jsi ji zablokovala.

MIA: Takhle to ale vůbec nebylo! Zaprvé to nebyla kreditka, ale rovnou celá peněženka a za druhé mi ji opravdu někdo ukradl. Viděla jsem ho.

PETR: No jo! Už si vzpomínám. Byla jsi z toho hotová.

MIA: No, každopádně to bylo hrozné. Měla jsem tam všechny doklady a peníze...

NEZNÁMÁ PANÍ: Zloděj!!! Chytněte ho!! Zloděj!

PETR: Hele, Mio! *(ukáže doprava na zloděje)* Mluvíme o loupeži a zrovna někoho oloupili.

MIA: To ne! To je on! Ten zloděj z léta.

PETR: To není možný, Mio.

MIA: Jsem si jistá. Pojd', poběžíme za ním! *(rozeběhne se)*

PETR: Počkej na mě!

MIA: Zaběhl támhle za roh toho obchodu! *(běží za ním)*

MIA: Auuu! *(narazí do zad policisty)*

POLICISTA: Co blbnete, slečno.

MIA: Dobrý den, pane. *(řekne váhavě)* Chtěla jsem ho chytit..

POLICISTA: Chytit koho?

Mia: (ukáže na pachatele)

POLICISTA: *(usměje se)* Nemáte se čeho bát. Všechno jsme si tady s pánem vyřešili a dostane trest, jaký mu patří. To takhle běháte za každým?

MIA: Né to ne! Tento muž mi před šesti měsíci ukradl kabelku.

POLICISTA: A jste si opravdu jistá?

MIA: Ovšem.

Policista: Dobře, přijďte k nám na stanici a tam to vyřešíme.

MIA: Děkuji. *(odejde)*

PETR: Co se stalo?

MIA: Achh. Už mám klid na duši. Policie ho dopadla přede mnou.

(Zbyšek stojí v kuchyni, otevrou se dveře, vejde Cecil)

CECIL: Dědo, neviděl jste můj pas? Nemůžu ho najít, asi jsem ho tu zapomněl.

(Cecil otvírá všechny šuplíky co vidí)

ZBYŠEK: Jak bys mohl zapomenout vlastní břicho, trumbero?

CECIL: To není...

(Cecil najde pas v jednom z šuplíku, vyndá ho a zavře šuplík)

CECIL: No nic už ho mám.

ZBYŠEK: Kam tak spěcháš, chlapče?

CECIL: Spěchám, protože když to takhle půjde dál, nestihnu let.

ZBYŠEK: No to bych řekl že nestihneš led. Je přece červenec! Co je to za nápad jít se klouzat po ledu v létě?

CECIL: Já přece nejdu bruslit. Jedu na letiště. Odlétá mi to za hodinu.

ZBYŠEK: Jó letadlem. Proč si to neřek rovnou.

CECIL: Řekl, jen vy máte problémy se sluchem. Proč nepoužíváte to naslouchátko co jste dostal?

ZBYŠEK: Ta drzost! Já a naslouchátko! Naslouchátko! Já mám sluch jak rys! Já slyším i za roh!

CECIL: Dědečku, proč jste tak vzteklý?

ZBYŠEK: Já a steklý? Já přece nikam nestýkam! To si teda vyprošuju.

CECIL: Vážně byste si měl zajít na ušní. Pokud to takhle půjde dál, totálně ohluchnete a neuslyšíte už vůbec nic.

ZBYŠEK: Co s totalitou?

CECIL: Radši nic. To je zase konverzace...

ZBYŠEK: Konzervace? O tý toho vím spoustu! Vždyť jsem taky vypomáhal v konzervárně. Hrášek! Hrášek, ten byl moje specialita.

CECIL: To je hezký, ale už musím jít, nebo mi to uletí.

ZBYŠEK: Uletí, uletí. Nejsi žádná vlaštovka!

(Cecil odejde)

ZBYŠEK: *(s úsměvem)* To jsem mu to nandal. To si za rámeček teda nedá.

O KRÁLI, KTERÝ CHTĚL VĚČNÉ MLÁDÍ

KRÁL RUDOLF: Alfrede, pojd' okamžitě ke mně!

(Alfred vbíhá do královny komnaty)

SLUHA ALFRÉD: Co si račte přát, Vaše Veličenstvo?

KRÁL RUDOLF: ...stárnu Alfréde, stárnu.

SLUHA ALFRÉD: Ale Vaše Veličenstvo, vždyť jste zdrav jako rybička a máte překrásnou a milující manželku.

KRÁL RUDOLF: *(smutně)* Ale ty to nechápeš. Cítím se starý. Potřebuji pomoci.

SLUHA ALFRÉD: Co bych pro Vás jen mohl udělat, Vaše Veličenstvo? Mám dát poslat pro vašeho lékaře?

KRÁL RUDOLF: Ne, ty nemehlo. Nejsem nemocný. Potřebuji získat věčné mládí...

SLUHA ALFRÉD: Vaše veličenstvo, nechci se Vás nijak dotknout, ale nic takového přeci neexistuje.

KRÁL RUDOLF: *(naštvaně)* Nelži! Všichni si šuškájí o čarodějnici Lucianě. Žije pryč v Černém lese a dokáže vytvořit jakýkoli lektvar.

SLUHA ALFRÉD: To budou ale asi jen nějaké báchorky, Vaše Veličenstvo.

KRÁL RUDOLF: *(Zvýšeným hlasem)* Alfrede, nehádej se se mnou! Víš, že na tyhle bláboly nemám trpělivost. A hlavně, ty tu nejsi od toho, abys mi radil. Máš plnit mé rozkazy. To je tvá jediná povinnost.

SLUHA ALFRÉD: Omlouvám se, Vaše veličenstvo. Nechtěl jsem Vás urazit.

KRÁL RUDOLF: No to si myslím. Ještě dnes tedy vyrazíš do Černého lesa a najdeš Lucianu. Řekneš jí, že tě posílá sám pan král a že si přeje, aby mu vytvořila lektvar věčného mládí.

SLUHA ALFRÉD: *(vystrašeně)* Ale...ale...z Černého lesa se přeci ještě nikdy nikdo nevrátil... *(potichu)* Říká se, že tam straší...

KRÁL RUDOLF: Sám jsi říkal, že jsou to vše jen báchorky a teď se bojíš? Nedá se nic dělat. Řekl jsem, že půjdeš, tak půjdeš a basta!

SLUHA ALFRÉD: *(zoufale)* Vaše Veličenstvo, prosím neposílejte mě tam...

...

(opona – Eva montuje lod')

IVAN: Tak co, jak se těšíš na největší závod ve tvé dosavadní kariéře?

EVA: Mám obrovský strach. Strašně moc se bojím. Já to nezvládnou. Ty nevíš, jak se cítím, co prožívám. Je mi špatně. Mám hlad, ale už nesmím jíst.

IVAN: Neboj se, také jsem závodil. Ty se bát nemusíš. Máš natrénováno víc než dost. Prostě ukážeš, co dokážeš. Víím, je to těžko uvěřitelné, ale my trenéři jsme víc nervózní než kdokoli ze závodníků. Protože ty víš, zda můžeš přidat anebo už ze sebe nic víc nedostaneš. Mezitím co my se modlíme, aby se nic nestalo a abys měla sílu po zbytek závodu.

EVA: Ale koukni na ty soupeřky. Mají třikrát větší svaly než já. Jsou o dvě hlavy vyšší. A to vybavení s nimi taky srovnávat nemohu.

IVAN: Víím, že to nechceš slyšet, ale je to pravda. Ony z tebe mají stejný a možná i větší strach, než máš ty z nich. Nezapomínej, že mít svaly v našem sportu neznamená vše. Závod měří 2 kilometry. To je dost času na to, aby svou váhu neutáhly. Nejdůležitější je si věřit, že to zvládneš a nenechat se soupeřkami zlomit uprostřed závodu. Nejtěžší boj se odehrává v tvé hlavě a s ním ti nikdo nepomůže. Ten, kdo je dobrý se ukáže až v druhé polovině trati. Rozvrhni si dobře své síly.

EVA: Já víím. Já víím. Rychlý start, přejít do tempa, ve kterém vydržím celý závod. Po celou dobu hlídat všechny, kde se nachází, ale neotáčet se. A na závěr do toho dát všechno, co ve mně zbylo.

(přichází Milan)

...

Otevřeli se dveře objevil se v nich Dominik. Všichni ztichli. Atmosféra v místnosti zhoustla tak, že by se dala krájet.

DAVID: Tak si přece jen přišel (*Přerušeni trapného ticha.*)

PETRA: Posad' se, přece tady nebudeš celou dobu stát.

(Všichni ostatní u stolu sledují DOMINIKA. (DOMINIK se posadí, stále u stolu převládá trapné ticho.)

DAVID: Dej si něco k jídlu je tu toho plno.

(DOMINIK se rozhlédne po stole a kývne hlavou, jako znamení, že nic nechce.)

DAVID: tak si pustíme hudbu ne? (*Vstane a jde pustit písničky na rádiu.*) Hned je to lepší.

(Atmosféra u stolu se uvolní a lidé si začnou povídat. Všichni si nenápadně šeptají něco o Dominikovi. Dominik něco zaslechne, zbystří a zhluboka se nadechne.)

DOMINIK: Víte... (*Najednou se zasekne.*)

(Všichni opět ztichnou.)

DAVID: Povídej, co si nám chtěl říct?

DOMINIK: Noo, chtěl jsem se vám omluvit za všechny ty problémy. (*Provinile skloní hlavu.*)

KATEŘINA: Vždyť my ti věříme a taky ti věříme, že si to nebyl ty.

(DOMINIK si oddychne a rozhlédne se po místnosti. Všichni přikývnou a lehce se pousmějou.)

DOMINIK: Velmi se mi ulevilo a doufám, že je to tak, jak říkáte.

PETRA: To my taky. (*Podívají se nejistě na sebe*)

DAVID: Tak už pojďme řešit něco jiného, přece tady nebudeme sedět v takovém tichu.

TOMÁŠ: Přesně.

(Všichni si začnou příjemně povídat.)

PETRA: Tak si konečně něco dej. (*podívá se na DOMINIKA a usměje se.*)

(DOMINIK se nakloní nad stůl, vezme si jednohubku.)

(Přijde k němu TERKA.)

TERKA: Co se vlastně stalo ?

DOMINIK: No, hele...

(V křesle sedí stařec Slávek a dívá se na televizi. Do pokoje se o berlích vbelhá děda Alfonz.)

ALFONZ: Pojd' rychle se mnou! Hans si zapomněl vzít prášky a teď má mrtvici!

SLÁVEK: Jak souvisí prášky s mrtvicí? Oni vyvinuli prášky, co můžou předejít mrtvicí? A skrývají se přede mnou? Já ti říkal, že se proti nám vláda spikla!

ALFONZ: Ne, co to kafráš, ty starej blázne? Ty prášky byli na zklidnění plynatosti. Ale teď má mrtvici!

SLÁVEK: A je si jistý, že je to mrtvice? Dneska ráno jsem z kuchyně cítil smrad spálených toustů.

ALFONZ: Cože?

SLÁVEK: No víš, když má člověk mrtvici, jedním z příznaků je cítit tousty. Rád bych zjistil, jestli opravdu umírá, než se zvednu z tohohle křesla.

ALFONZ: Já přece vim, jaký jsou příznaky mrtvice, vždyť jsem ji měl! Ale neříkal jsi, že si z kuchyně cítil spálený tousty?

SLÁVEK: Jo, bylo to k zbláznění.

ALFONZ: Ráno byly k snídani lívance.

SLÁVEK: Aha... a proč já jsem žádný nedostal?

ALFONZ: Máš moc vysoký cholesterol a nemůžeš jíst cokoliv, co obsahuje laktózu.

SLÁVEK: Jak mě to unavuje! Za starých časů tomu takhle nebývalo! Dříve si lidé užívali, dokud si pro ně smrt nepřišla. Umíralo se dřív, ale s úsměvem na tváři.

ALFONZ: (sarkasticky) Ano, kdo by jen chtěl žít déle? Jak příšerná představa?

SLÁVEK: Tohle přece není život, jen příprava na smrt.

(Oba se otáčí, jak kolem nich skupina sester odnáší černý pytel)

ALFONZ: Krucifix, my zapomněli na Hanse!

SLÁVEK: Stejně jsem toho skopčáka neměl rád.

PSYCHOLOG: Povězte mi, Kamile, kdy přesně se to stalo.

KAMIL: Ve čtvrtek. Někdy okolo odpoledne. Šel jsem zrovna ze školy.

PSYCHOLOG: Ale dnes je středa.

(Kamil se zeširoka usměje)

KAMIL: No, já jsem to doma řekl až v sobotu.

PSYCHOLOG: A co přesně Vám řekl?

KAMIL: Že je z budoucnosti.

PSYCHOLOG: Překvapilo Vás to?

KAMIL: Ne. Samozřejmě jsem mu nevěřil.

PSYCHOLOG: A co Vám říkal dál?

KAMIL: Řekl, že hledá jistého Kamila a musí ho varovat před nějakým Václavem.

PSYCHOLOG: Ten Kamil, kterého má varovat, jste tedy Vy?

KAMIL: No, řekl jsem mu, že Kamil jsem já, ale že žádného Václava neznám.

PSYCHOLOG: Řekl Vám ten chlapec svoje jméno?

KAMIL: Neptal jsem se.

(Psycholog si začíná něco zapisovat)

PSYCHOLOG: A jak vypadal?

KAMIL: Na to, že je z budoucnosti, jak sám tvrdil, vypadal docela normálně. Měl džíny a tričko.

PSYCHOLOG: Nikdy předtím jste ho neviděl?

KAMIL: V tom parku jsem ho viděl poprvé.

PSYCHOLOG: Takže jste potkal chlapce, jehož jméno neznáte, a on Vám tvrdil, že je z budoucnosti, a varoval Vás před Václavem, kterého neznáte.

KAMIL: Ano. Myslel jsem, že blázen je on, ale jak to tak vypadá, budu to asi já.

PSYCHOLOG: A to je všechno, co Vám, Kamile, řekl?

KAMIL: V podstatě ano.

(Psycholog si znovu něco poznamená)

KAMIL: Celou dobu jsem si myslel, že si ze mě někdo dělá srandu, ale potom z kapsy vytáhl takovou malou krabičku.

(Kamil se poprvé začal tvářit vážně)

VÁCLAV: *(vztekle vtrhne do pokoje a hledá dopisy od jeho ženy. Zmateně rozhazuje věci po stole, vyhazuje knihy z nástěnné knihovny)* Musí tu někde být! Kam si je jen dal? Potřebuju je najít! Potřebuju už konečně vědět pravdu! *(Dál pobíhá po místnosti o to více rozzuřenější, že se mu nedaří dopisy najít.)* Já je najdu! Musím! *(Vzteklým listováním v knížkách se Václav řízne do prstu. Sykne, ale říznutí ho zastaví od zuřivého hledání a začne přemýšlet a vzpomínat.)* Jak já bych tě chtěl zpátky a slyšet, jak to bylo. Od tebe! *(Rozhlíží se po bytu. Začne přešlapovat. Jak sjíždí očima celý pokoj, dojde na nástěnnou knihovnu. Jeho pozornost uchvátí určitá kniha.)* Že by snad?

Ozve se zvuk otevírání hlavního vchodu do domu a náhle je slyšet dupot až běh, jako by někdo pospíchal a běžel přímo do pokoje k Václavovi.

(Václav neváhá, sebere knížku a hledá vhodné místo, kam se ukryt. Zaběhne přes dveře u knihovny do vedlejší místnosti a zapře se o ně.)

JIŘÍ: *(vtrhne do pokoje celý zadýchaný a očividně rozzuřený.)* Tak kde si? Vím moc dobře, ty čmuchale, že se tu někde schováváš! Vylez!! *(Prohlídne celou místnost a rozhodne se prohlídnout i vedlejší pokoj u knihovny. Jiří narazí na Václava začnou se přestřrkovat o dveře a hádat se. Jiří chce projít za Václavem, ale ten potí krev, aby se k němu Jiří nedostal.)*

JIŘÍ: A mám tě, parchante! *(Křičí na Václava a chce se procpat do druhého pokoje.)* Okamžitě vylez! Nemáš jinou možnost! Dej mi ty dopisy a nechám tě jít! *(Vyhróžuje a vydírá křikem Jiří.)*

VÁCLAV: Nikdy! Vím, že její smrt nebyla nehoda! Máš v tom prsty! Chci to vědět! A budou to všichni vědět! Skončíš v pekle! *(Křičí Václav jako odpověď a brání svou místnost.)*

JIŘÍ: Na to zapomeň! Nikdy se nic nedozvíš! Nikdy!

ELLA: Co já bych si tu počala. Ještě, že tě mám.

ELIOT: Ještě, že máš sebe. *(Ella upře pohled na Eliota. Eliot pohled opětuje.)*

ELLA: Ještě, že mám sebe. *(Oba se na sebe usmívají. Vzhlednou k obloze. Rychle se stmívá. Eliot stiskne Elle ruku. Ella stisk opětuje.)*

ELLA: Neodjížděj.

ELIOT: Odjedu.

ELLA: Já to takhle nechci.

ELIOT: Já taky ne.

ELLA: Tak proč? *(Eliot pokrčí rameny.)*

ELLA: Miluješ mě?

ELIOT: Jo.

ELLA: A to myslíš skutečně naprosto seriózně?

ELIOT: To se ví, slečinko. Namouduši.

ELLA: Nelituju jediný vteřiny strávený s tebou, ale bylo by to o tolik jednodušší, kdybych tě nikdy nepotkala.

ELIOT: Já vím. *(Ella se chvěje zimou. Eliot jí ve snaze udržet v teple přitiskne k sobě.)*

ELLA: Ach, ty hloupoučký.. Odloučení, ta dálka. Když všechno, o čem´s kdy snil, se najednou zdá bejt tak daleko. A pochyby ti šeptaj do tváře. Neproklínej mě. Neproklínej mojí lásku k tobě. Věci se měněj, ale láska zůstává. *(Eliot si povzdechne.)* Vyprávěj mi.

ELIOT: Když jsem byl malej?

ELLA: Mhm, jo.

ELIOT: Tos už slyšela tolikrát.

ELLA: A nikdy mě to neomrzí.

ELIOT: Hm.

ELLA: Musels bejt rozkošný dítě.

ELIOT: Byl jsem rozmazlenej.

ELLA: To mě nepřekvapuje.

ELIOT: I ty jedna! *(Eliot sevře Ellu v náruči a lechtá ji. Ella se směje a lapá po dechu.)*

ELLA: Dej mi pokoj přece! Měj rozum!

ELIOT: Holko bláznivá.

V předsíni

MAMINKA: Obuj se a jdeme. *(Prudce se otočí.)* Kde jsi?

ELA: Už běžím!

MAMINKA: Kde máš rukavice?

ELA: *(vyndává rukavice z kapsy)* Tady!

MAMINKA: Tak jdeme. *(Maminka vezme Elu za ruku a odcházejí)*

Cestou do obchodu

ELA: Mami, můžu na tebe počkat před obchodem?

MAMINKA: *(zastaví se)* Vždyť ti tam bude zima.

ELA: *(smutně se zadívá mamince do očí)* Nebude, slibuju. Postavím ti mezitím sněhuláka!

MAMINKA: *(pokračují v cestě)* Dobře, ale kdyby ti byla zima, tak přijď za mnou.

(Ela souhlasně zakývá hlavou. Společně dojdou k obchodu. Maminka vejde dovnitř. Ela zůstane venku. Zleva přijde k Ele neznámý pán.)

ELA: *(otočí se směrem k pánovi)* Není Vám tu zima?

PÁN: Ále, zima tu samozřejmě je děvče, ale o mne se bát nemusíš, jsem zvyklý. *(Dívá se směrem na zem.)* Podívej. Bílý sníh padá a příkrývá vše jako peřinka. Když se pozorně zadíváš, spatříš tu krásu a jedinečnost každé vločky.

ELA: Nebojíte se tu tak sám?

PÁN: Není se čeho bát. Maximálně by tě odtud mohli unést duchové.

ELA: *(vyděšeně se ptá)* Duchové?

PÁN: Neboj, to jen tak žertuju. *(usměje se)*

ELA: Jak víte, tak jistě, že tu duchové nejsou?

PÁN: Žiji zde už mnoho let. Jsem si tím jistý. *(mrkne na Elu a odejde pryč)*

MAMINKA: *(vychází z obchodu)* Ještě jsi nezmrzla?

ELA: Nezmrzla, neboj!

MAMINKA: Sněhulák není?

ELA: Nestihla jsem ho postavit, povídala jsem si s takovým milým pánem, myslím, že to byl bezdomovec.

MAMINKA: No vidíš, já tu ještě žádného nepotkala.

ELA: *(pauza)* On říkal, že tady žije dlouho.

ALEXEJ: Pozdrav pánbůh. Tak co? Jak to dnes vidíš?

TEODOR: Zdravím, myslím si, že dnes to nedopadne dobře. Protivníci mají lepší vybavení a také je jich mnohonásobně víc. Nás je jen tři sta proti tisícům. *(tiše si povzdechne)*

ALEXEJ: Možná je jich více, ale nejsou to opravdoví bojovníci. Nás je možná stokrát méně, ale zato jsme rození bojovníci, kteří zvládnou pobít mnoho mužů. Radši zde zemřu, než bych poklekl před takovými pitomci a vzdal se. Takto jsme přece nebyli vychováni. *(na konci zvýší hlas)*

TEODOR: Naprosto souhlasím, přece jsem si celý víkend nečistil perskou krev z kopí a štítu, abych ho teď složil na zem. Budu radši když se mé kopí dotkne země i se mnou. Rád zemřu po tvém boku, bratře. *(položí svůj štít a klekne si)*

ALEXEJ: Nuž bratře přestaňme zde naříkat a pojďme věřit výsledku, který bude v náš prospěch. Koukám na ty desítky tisíc mužů a nemyslím si, že jsou si jistí svým vítězstvím. Pojďme do toho dát vše jako vždy a vyhrát.

TEODOR: Ano! Anebo prohrájeme se ctí. Ukážeme jim, že počet nehraje v souboji žádnou roli. Postavíme si horu z jejich těl. Nedáme jim nic zadarmo, bratře.

ALEXEJ: Dnes je den pro nás vítězný, ať to dopadne jakkoliv. Popadni svůj štít a bojuj, jak nejlépe umíš. Nezapomeň, že základ je pro nás soudržnost a spolupráce. Budu zde po tvém boku, stejně jako ty budeš po tom mém. Nuže, zaslužte si své štíty! *(velice hlasitě na konci zakřičí)*

Krádež

BABIČKA BOŽENKA *(zvedla ruce nad hlavu a křičela):* Pomoc, okradli mě!

MARIE NOVÁKOVÁ *(vyřeštila oči):* Kdo Vás okradl? Jak se jmenujete?

BABIČKA BOŽENKA *(vystrašeným hlasem):* Jmenuji se Božena Svačinová. Nevím, kdo to byl, ale všimla jsem si, že měl černou mikinu a výrazně žluté tenisky.

MARIE NOVÁKOVÁ: A jste jinak v pořádku? Nic Vám neudělal?

BABIČKA BOŽENKA: Ne, jsem v pořádku. *(porozhlédla se po parku a řekla pro sebe)* Toho nechytnou.

MARIE NOVÁKOVÁ *(snaží se uklidnit babičku Boženku):* Povězte mi v klidu, co se přesně stalo a co Vám ukradl.

BABIČKA BOŽENKA: Seděla jsem támhle na té lavičce a opalovala jsem se, najednou cítím, že mi padá kabelka, tak jsem ji chtěla zvednout, ale nebyla tam. Koukla jsem se za sebe a vidím chlapa, který běží s mou kabelkou.

MARIE NOVÁKOVÁ: Máte v ní důležité nebo drahé věci?

BABIČKA BOŽENKA: Ano, mám v ní všechny své doklady a dárek pro vnučku Emilku.

MARIE NOVÁKOVÁ: Zavolám policii, vše bude v pořádku, nebojte se.

BABIČKA BOŽENKA *(pohládí Marii rukou po rameni):* Děkuji moc, jste hodná.

MARIE NOVÁKOVÁ *(volá policii):* Dobrý den, u telefonu Marie Nováková, chtěla bych nahlásit loupežné přepadení v Parku na Strahově.

POLICISTA BOHUMIL DVOŘÁK: Dobrý den, městská policie Strahov, u telefonu Bohumil Dvořák, rozumím Vám. Okradli Vás nebo někoho jiného?

MARIE NOVÁKOVÁ: Okradli paní Boženu Svačinovou.

POLICISTA BOHUMIL DVOŘÁK: Stalo se jí něco, má nějaké zranění?

MARIE NOVÁKOVÁ *(s klidem):* Ne, je naprosto v pořádku.

WINSTON HEX: *(do telefonu)* Šéfe. Vyřízeno a patentováno na jméno: Luis Spencer Bailo. Jak jste chtěl.

CLIFF TOREL: *(do telefonu)* Díky, chci to dnes po konci oznámit. Je sice spolu majitel společnosti, ale tohle mu dlužím. *(pokládá)*

BILL SINTER: *(rozrazí dveře a ukazuje jmenovku – ředitel Sinter)* Dnes ve tři ráno mi volala nějaká společnost Raven, že si tady bude dělat promítání pro 1200 lidí. Nic o tom nevím, je potřeba podepsat tyhle dokumenty. *(předává dokumenty a odchází)*

CLIFF TOREL: Úplně jsem na to zapomněl. *(přebírá dokumenty a pročítá si je...)*

LUIS SPENCER BAILO: *(vejde)* Slyšel jsem správně, že chceš do každého modelu integrovat unique symbol vypálený 1,5mm laserem se zabudovanou promítačkou a bezkontaktním příjmem dat?

KIRLIA PAISTOVÁ: *(vejde)* Pane! Musíte jít na pódium, už čekají.

LUIS SPENCER BAILO: Úžasní jsou to ptáci, ty havrani, že jo? Vždycky se mi vybaví ty jejich oči, jako kdyby se dívali klíčovou dírkou.

CLIFF TOREL: *(zatím co čte dokumenty)* Vždy si mi je připomínal. Ty ses taky díval tou dírkou a přitom si viděl víc než celý tým těch čumilů – výzkumníků. *(smích)*

LUIS SPENCER BAILO: *(smích)* To máš asi pravdu. Vždycky jsem nechápal, jak ti všichni s nadšením a nedočkavě koukají do rukou, i když v nich nemáš skoro nic. Ale dotáhl si to až sem a teď konečně všichni uvidí, co držíš v rukou.

KIRLIA PAISTOVÁ: Šéfe! Opravdu musíte hned jít.

LUIS SPENCER BAILO: Tak to podepiš a jdi. Já ten zbytek zkontroluju. Ať nečekají. Dneškem se vše změní.

CLIFF TOREL: Díky bratře. *(Cliff odchází na pódium, kde je přivítán bouřlivým potleskem. Poté co všechny přivítá, popojde zezadu ke stroji, aby ho zapnul. Vzadu spatří štítek – SINTER&BAILO INDUSTRIES...)*

Mia vešla se svými kámoši na půdu své tety

MIA: Fuj, musela jsem sem jít, ani jsem ji neznala.

PAJA: Buď ráda, třeba tu něco najdeme... Třeba nějaké milostné dopisy. *(Mia otočila oči v sloup.)*

ADAM: Hele, co je to?

PAJA: *(Paja se otočila na Miu.)* Vidiš?

MIA: Co je, našel si něco?

ADAM: Nějaký dopisy.

PAJA: Ha, já to říkala.

(Mia si vzala dopisy od Adama.)

PAJA: Jsou od nějakého pana Hathwaye, znáš ho?

MIA: Ne, neznala jsem ani ji... Moje mamka mi vyprávěla, jak se kvůli něčemu pohádaly před 40 lety, a že se teta odstěhovala do Anglie.... Nikdo nevěděl, že přijela zpátky.

ADAM: Třeba ne, vypadá to tu, že tu nikdo nebyl už 20 let, natož že by tu někdo bydlel.

PAJA: Co se tam píše?

MIA: Nevím, ani mě to nezajímá. Pojďme to rychle prohledat, ať už vypadneme. *(Mia hází dopis na zem a Adam je zvedá, začíná číst.)*

ADAM: Slečno od baru...

MIA: Mě to nezajímá.

ADAM: Rád bych vás pozval dnes na večeři...

MIA: Budete mi pomáhat nebo se flákat?

PAJA: No jo...

ADAM: Hele, je jich víc.

PAJA: Jéé, ukaž!

MIA: Ale no tak! *(Mia odchází, ale dveře nejdou otevřít.)*

ADAM: Co je?

MIA: Nejde to otevřít

ADAM: Ukaž, na to je potřeba mužská síla. *(Adam zkouší otevřít dveře, ale nejde to.)*

PAJA: MY TU UMŘEM!

(Tlumené světlo se pomalu rozsvěcuje, Laura, Ema, Hedvika, Marek a Lukáš se dívají jeden na druhého.)

MAREK: *(nadšeně)* Supeer! Na tohle jsem se těšil celý léto!

EMA: *(znuděně)* Pche, to určitě... Nechápu, že jsem se k tomuhle nechala přemluvit.

Pojďme všechno splnit, ať můžem co nejrychlejš vypadnout.

LUKÁŠ: Zas tak jednoduchý to nebude, nezapomeňte, že já už tu jednou byl, takže to tu mám dneska na povel.

LAURA: *(otáčí oči v sloup)* Taký jak jinak, že?

HEDVIKA: *(otočí se a ukáže rukou do rohu místnosti)* Tam! Vidím první úkol!

LUKÁŠ: Jo, pravda, přestaňme se hádat a pojďme si to užít, však proto jsme tu!

(Všichni se hrnou k prvnímu úkolu... Najednou ale světlo v místnosti zhasne)

LAURA: *(padá na zem)* Auu!! Můj kotník...

EMA: A tohle nás jako mělo vyděsit? Nic lepšího tam nemáte?

LUKÁŠ: Moment.... Tohle tu ale minule nebylo....

HEDVIKA: *(vyděšeně)* A...a... není třeba možné, že to změnili?

LUKÁŠ: Nooo, asi to možné je...

LAURA: *(stále leží na zemi)* Nerada vám skáču do konverzace, ale zaprvé bych ocenila pomoc a zadruhé jsem koukala na net a celou tuhle únikovku jsem si pořádně proklepla... Chtěla jsem vědět, do čeho jdu, no každopádně nic takového se odehrávat rozhodně nemá!

HEDVIKA: A není možné, že jen vypadl proud?

MAREK: Jo! To bude ono!

VŠICHNI: *(buší pěstmi do dveří)* Pomooc!!

NEZNÁMÝ HLAS: *(šeptem z reproduktoru na stěně místnosti)* Zdravím, vaše domněnky nejdou zcela správným směrem... O výpadek proudu se zde nejedná, ačkoli až zjistíte co se tu děje, jistě by vás bývalo potěšilo, kdyby to byl pouze on.

(Zlověstně)

Ta pravá hra totiž ještě nezačala!

KRÁL KRYPOS: Lubene!

SLUHA LUBEN: Ano, králi?

KRÁL KRYPOS: Rozhlašte v celém království, že moje dcera Slavěnka se bude vdávat.

SLUHA LUBEN: Nuž, jdu to rozhlásit. *(Odchází, přichází na nádvoří a začne číst královo oznámení.)* Já král Krypos oznamuji, že moje dcera Slavěnka se bude vdávat. Za muže si vezme takového, který splní všechny 3 následující úkoly. Jako první úkol je, že do 5 minut musí najít v objemné řece Ozimopán 3 perly, ale pozor, v řece se ukrývá několik hrůzostrašných příšer. Druhý úkol bude spočívat v ulovení hbitého úhoře z našeho jezera a třetí úkol bude nejtěžší, a to tím, že se dotyčný bude muset vydat na dlouhou výpravu do temného lesa, aby tam našel jednorožce, který ho zavede na mýtinu, plnou jednorožčích vláken. Dotyčný bude muset donést do našeho království 3 jednorožčí vlákna. Ti, co mají zájem, hlašte se u krále v hlavním sálu. *(Vše oznámil a odešel.)*

KRÁL KRYPOS: Tak co Slavěnko, už se těšíš na to, jakého ženicha míti budeš?

SLAVĚNKA: Ano otče, akorát se trochu bojím.

KRÁL KRYPOS: Čeho má malá holčičko?

SLAVĚNKA: Bojím se, že si budu muset vzít za muže někoho, koho nebudu mít opravdu ráda.

KRAL KRYPOS: Neboj, Slavěnko, určitě budeš šťastná a budeš ho mít ráda.

(Slavěnka odchází a jde do svého pokoje.)

LUBEN: Ťuk, ťuk, Slavěnko!

SLAVĚNKA: Pojď dál, Lubene.

LUBEN: Co se děje? Jsi nějaká smutná?

SLAVĚNKA: Tatiček oznámil, že se budu vdávat a já nechci nikoho jiného, chci jen tebe.

LUBEN: Já tě též chci, ale tvůj otec to s tebou jistě myslí dobře.

SLAVĚNKA: Já vím...

(Další den ráno se celé království sejde u řeky Ozimopán.)

Myšlenky miminek

KVĚTULILINKA: Hele, myslíš si, že po porodu něco je?

HANIČKA: (*mávně rukou*) Hloupost, žádný život po porodu určitě není. Přece tady je tak krásně. Já nikam nechci a doufám, že tu budu ještě hodně dlouho. (*pauza, Hanička přemýšlí.*) A co by mohlo být? Jak si to představuješ?

KVĚTULILINKA: Přesně nevím. Asi budeme chodit, jíst a pít. A slyšela jsem, že se musí chodit do školy a tam se učit.

HANIČKA: Fůůjjj, sice nevím, co znamená slovo škola, ale jen už ten název zní hrozně a je to blbost, vždyť naše pupeční šnůra je moc krátká. Kam bys s ní chtěla dojít? Ty si ale trumbera.

KVĚTULILINKA: Myslím, že nemáš pravdu. Mýlíš se. V noci se mi zdál sen. Byla tam tma, najednou světlo a můj křik...Sice to nebyl vůbec hezký sen, ale můj život pokračoval. Neumřela jsem.

HANIČKA: (*Hanička vykulí oči*) Ale nevím o nikom, kdo by se vrátil zpátky k mamince do břicha.

KVĚTULILINKA: Přesně nevím, proč s tebou nemůžu souhlasit, ale prostě to cítím. A i ty přeci slyšíš zvuky, jak na nás maminka mluví a vypráví nám, že už se na nás moc těší.

HANIČKA: A ty věříš na mámu? (*Úsměv*)

KVĚTULILINKA: Ano, ona se o nás určitě postará a všechno nás naučí. Já už se na ni moc těším.

HANIČKA: Pokud něco bude, tak ti říkám, že to nebude vůbec příjemné. Teď nám nic nechybí. Jen si tady tak ležíme a jíme. Prostě paráda. A jak si myslíš, jak ta máma vypadá?

KVĚTULILINKA: Je určitě krásná a milá. Bude nás hladit, krmit a učit všemu, co budeme k životu potřebovat.

Dům plný intrik

ESPERANZA (*sedí nad mrtvým tělem a pláče*): Diego! Kdo ti to udělal? Co mám teď bez tebe dělat?!

PABLO (*přiběhne do pokoje*): Esperanzo, co se stalo? Kdo to je?

ESPERANZA: Je mi to líto.

PABLO: Kdo je to?

ESPERANZA (*sklopí oči*): To je Diego.

PABLO (*hystericky*): Ne! Bratře!

ESPERANZA: Už je pozdě, Pablo. Někdo ho zavraždil. Přišla jsem, když už byl mrtvý.

PABLO: Jen jestli. Jak ti to mám asi věřit?!

ESPERANZA (urazeně): Proč bych to asi tak dělala?! Vždyť to byl můj manžel. Milovala jsem ho.

PABLO: To myslíš vážně? Jak si vůbec dovoluješ něco takového říct. Myslíš si snad, že nevím o tvém vztahu s Juanem?!

ESPERANZA: Já s Juanem nic nemám! A vůbec, byl tu zavražděn nám blízký člověk a my se chováme jak malé děti. Jdu raději zavolat policii, ať přijedou co nejdříve. My tu stejně nic nevyřešíme.

PABLO (*klidným hlasem*): Dobře, tak jdi. Já to zatím oznámím rodině.

ENRIQUE: Dobrý večer, já jsem Enrique Gómez. Budu vyšetřovat vraždu Diega Garcíi. V tuto chvíli naši technici prohledávají místo činu. Je tu nějaká místnost, kde bych si s vámi mohl v soukromí promluvit?

PABLO: Jistě, náš obývací pokoj je vám k dispozici.

ENRIQUE: Dobře, děkuji. Paní, vy jste manželka zemřelého?

ESPERANZA (*podává ruku vyšetřovateli*): Ano. Esperanza Garciová.

ENRIQUE: Doprovodila byste mě, prosím, do toho obývacího pokoje? Rád bych s vámi mluvil.

ESPERANZA (*zaraženě*): Jistě, pojd'te za mnou.

ENRIQUE: Kdo vše v tomto domě bydlí?

ESPERANZA: Já s mým manželem, rodina bratra mého manžela a na konci levého křídla ještě naše služebnictvo. Dám vám seznam jmen.

Vražda ajťáka

MLADŠÍ VYŠETŘOVATEL (*rozrazí dveře*): Šéfe, šéfe, našla se vražedná zbraň! Je to starý revolver.

ŠÉF: Takže se potvrdilo, že to byla stará zbraň. Vezmeme to vedle na analýzu.

MLADŠÍ VYŠETŘOVATEL (*vstupují do místnosti*): Máme ji!

ŠÉF (*technikovi*): Tady neseme pravděpodobně vražednou zbraň. Co nám můžeš povědět, zatímco budeš dělat balistiku a otisky?

KRIMINÁLNÍ TECHNIK: Podezřelý nemá alibi, ale test na povýstřelové zplodiny nic neprokázal. (*O chvíli později...*) Nic, žádné otisky! Zbraň je čistá jako slovo boží.

Sice je to zbraň, která je napsaná na našeho podezřelého, ale z téhle se nestřílelo.

FORENZNÍ ANALYTIČKA: Vypadá to, jakoby to chtěl na něj někdo hodit, ale kdo a proč?

ŠÉF (*mladšímu vyšetřovateli*): Nevypřávil si mi někdy náhodou, že jsi zdědil revolver po pradědovi? A v okamžiku, kdy se nám ozvali s případem, jsi byl dlouho nedostupný. Ještě jsem si zjistil, že si s naší obětí dříve pracoval, což je divné. Co kdyby jsme tě otestovali na povýstřelové zplodiny a udělali balistiku tvé zbraně?

MLADŠÍ VYŠETŘOVATEL: Co bych z toho měl? Já vystřídal spoustu pracovních míst, tak si nemůžu každého pamatovat a mám alibi, které může potvrdit tak 30 lidí. Spíše naše analytička. Sice neznala oběť, ale znala našeho podezřelého. Poslední dobou se chová divně.

FORENZNÍ ANALYTIČKA: Proč bych to měla já zapotřebí? S naším podezřelým jsem se vídala tak před 8 lety. A kde by jsem já vzala revolver?

KORONER (*vchází do místnosti*): Dokončil jsem zprávu. Příčinou smrti byla otrava botulotoxinem a střelné rány byly způsobeny až post mortem.

ARMÁDNÍ GENERÁL LUKEŠ: Tak a dost! Od teď to nechte na mně, jasný? Stále mám vyšší hodnost než vy, generálmajore.

GENERÁLMAJOR ŠČASNÝ: Ale pane, pokud nestáhneme zpátky naše jednotky na západní frontě...

ARMÁDNÍ GENERÁL LUKEŠ: Stačí! Prostě už to není vaše věc. (*Zakřičí na GENERÁLMAJORA ŠČASNÉHO*)

GENERÁLMAJOR ŠČASNÝ: Pojdme to vyřešit, jestli naše jednotky nestáhneme, všichni zemřou nebo padnou do zajetí. (*Řekne důrazně*)

ARMÁDNÍ GENERÁL LUKEŠ: Pokud nepřestanete řešit věci, do kterých vám nic není, budete okamžitě zbaveni hodnosti. Nemám sice tuto pravomoc, ale ihned bych to navrhl panu prezidentovi, který by vás o ni připravil. (*Promluví do duše GENERÁLMAJORovi ŠČASNÉMU*)

GENERÁLMAJOR ŠČASNÝ: Pane, prosím. Buďte alespoň trochu člověk. Ty muži tam venku mají ženy, děti, rodiny. Pokud je nestáhneme, pošleme je na jistou smrt, to si chcete vzít na svědomí? Tahle válka už je stejně prohraná. (*Povzdechne si.*)

ARMÁDNÍ GENERÁL LUKEŠ: Tak to v žádném případě, dokud by žil náš poslední voják, tak tato válka není prohraná!

(*Na jeviště vstoupí pan PREZIDENT. ARMÁDNÍ GENERÁL LUKEŠ a GENERÁLMAJOR ŠČASNÝ si stoupnou do pozoru.*)

PREZIDENT: Dobrý den panové, dostaly se ke mně zprávy ze západní fronty a jsem znepokojen s těmito výsledky. Jak to, že jsem nebyl obeznámen s celou touto situací? (*Řekne rozzuřeně.*)

ARMÁDNÍ GENERÁL LUKEŠ: Omlouvám se, pane, měl jsem vám sdělit naši svízelnou situaci, je mi to líto. (*Řekne s rozklepaným hlasem*)

PREZIDENT: Na výčitky svědomí a lítost už je pozdě, nemyslíte? (*Řekne rozzlobeně.*)

GENERÁLMAJOR ŠČASNÝ: Teď je nejdůležitější, abychom dostali zbytek mužů zpátky domů. (*Řekne naléhavě.*)

...

SLEČNA CARLOVÁ: *(brečí)* Pane komisaři, už víte, kdo tatínka zabil?

KOMISAŘ: Slečno Carlová, prosím uklidněte se. *(podává jí krabičku s kapesníky)* Už máme jisté podezření.

SLEČNA CARLOVÁ: *(utírá si slzy)* Pořád si neuvědomuji, že už tu tatínek není. Proč ho zabili? Vždyť to byl tak hodný muž! *(znovu se hystericky rozbrečí)*

KOMISAŘ: Slečno Carlová, já to chápu. Musí to pro Vás být velice těžké. *(položí jí ruku na rameno)* Slibuji Vám, že toho vraha najdeme.

INSPEKTOR: Pane komisaři, omlouvám se, že Vás ruším, ale máme nové stopy. *(všimne si slečny Carlové)* Slečno Carlová, nečekal jsem, že Vás tu potkám.

SLEČNA CARLOVÁ: *(už nebrečí, je to, jako by měla novou energii)* Jaké nové důkazy? Už tedy víte, kdo tatínka zabil? Kdo to byl? Proč to udělal? Tak odpovězte mi!

KOMISAŘ: Slečno Carlová, bohužel Vám tuto informaci sdělit nemůžeme, dokud si nebudeme zcela jisti. Proto bych Vás chtěl požádat, jestli byste mohla opustit moji kancelář a jet domů. *(naznačí rukou ke dveřím)* Až budeme mít nové informace, dáme Vám vědět.

(Slečna Carlová odchází, ale když se zavřou dveře, tak za nimi zůstane a poslouchá)

KOMISAŘ: Tak inspektore, jaké jsou ty nové důkazy? *(oba se posadí do křesel naproti sobě)*

INSPEKTOR: Víte, pane komisaři, *(nervózně si hraje s rukama)* v laboratoři objevili na oběti novou DNA.

KOMISAŘ: Čí je ta DNA? *(nakloní se k inspektorovi blíž)* Je někoho z podezřelých? Nebo snad někoho z příbuzných obětí?

(Inspektor se zahledí za komisaře na zed'.)

KOMISAŘ: Tak čí je?

INSPEKTOR: Ta DNA je ...

REN *(pro sebe):* Už jen jeden den. *(napije se čaje)*

FILIP *(vstoupí do restaurace)*

REN *(všimne si Filipa)*

SERVÍRKA *(na Filipa)* Bohužel, pane, máme již plno a... *(je přerušena)*

FILIP V pořádku, něco tu jen hledám. *(rozhlídne se)*

REN *(povzdechne si)* *(sarkasticky)* Skvěle.

FILIP *(přijde k Renovi)* Komisaři... *(přerušen)*

REN Mistře, prosím.

FILIP Dobrá, mistře. *(pokloní se)* *(spěchá)* Celý den jsem Vás hledal mistře, víte přece, že bez Vás naše práce vůbec nemůže pokračovat, navíc jste si na pokoji nechal většinu důkazů a, shodou náhod, nikdo jiný než Vy klíče ke svému pokoji nemá, takže...

REN *(klidně)* Chápu, chápu.

(ticho) Jak jste.. mne vlastně našel? Nepsal jste a ani nevolal.

FILIP Víte, prostě jsem po městě obcházel všechny orientální restaurace...

REN *(mírně uraženě)* Aha, protože jsem Asiat, musím mít rád podniky asijské tematiky?

FILIP *(mlčí)*

REN Ale měl jste štěstí. Rád si připomínám domov. *(napije se)*

FILIP *(dále mlčí)*

REN A na pokoji mi už došel čaj. *(rozesměje se)*

FILIP *(pousměje se)* Příchut'?

REN Čaje?

FILIP *(záměrně)* Ano, nějaký Vám mohu koupit na pokoj, abychom mohli pracovat rychleji.

REN Tak odsud vítr vane. *(povzdechne si)* Nevím, neumím francouzsky.

FILIP *(udiveně)* Ale tohle je asijská restaurace...?

REN Já vím.

FILIP Takže byste se tu mohl dorozumět svým vlastním jazykem, ne?

REN Já sice ano, ale obsluha zde ne.

FILIP Oh. To Vás určitě muselo zklamat.

REN Trochu ano. Ale nejsem tu jen pro čaj. Také psychický odpočinek je důležitý, obzvlášť u práce jako je ta naše. Váš případ je i pro mne poměrně obtížný. A pauza člověku prospěje.

FILIP To samozřejmě souhlasím, mistře. *(začne pomalu odcházet)* Uvidíme se na stanici.

REN *(přikývne)* Samozřejmě. *(napije se čaje)*

FILIP *(vychází z restaurace)*